

Αθώοι στον έρωτα

ΒΑΝΕΣΑ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΩΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Βανέσα Αδαμοπούλου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2011

Έτος 1ης έκδοσης: 2011

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, οελοδοποίησης, εξοφάλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιοδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5343-3

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

Ι ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ που έχει απ' τα μικράτα της, μια μπλε τενεκεδένια βρύση που έσταζε πάνω σε μια πράσινη πλαστική λεκάνη. Όχι ακριβώς πράσινη. Εκείνο το κίτρινο του άγουρου λεμονιού πιο καλά, ανακατεμένο μ' ένα ξεθωριασμένο πράσινο. Στο σκουριασμένο καρφί παραδίπλα, ο στρογγυλός καθρέφτης, χλιοραγισμένος, να στέκεται αξιοθρήνητος, κρεμασμένος για πολλά χρόνια έτσι, ούτε θυμάται τι απέγινε.

Τα πρωινά, η ρουτίνα τους. Μονάχα μια φορά, που έλεπε η μάνα κι ήταν η βρύση αδειανή, πέντε χρονώ κοριτσάκι, σκέφτηκε να πλύνει το πρόσωπο με το πλύμα που 'χαν για το γουρούνι. Και γύρισε η μάνα και την βρήκε καθισμένη ανακούρκουδα στη μέση της αυλής, μ' ένα πονηρό χαμογελάκι στα χείλη, τη νυχτικιά γεμάτη λάσπες και στη μούρη κόκκινες μεγάλες φουσκάλες.

Κι ύστερα σειρά το γάλα, βρασμένο και ποτισμένο γερές δόσεις ζάχαρης, περίμενε σκεπασμένο –η κούπα η ίδια από μωρό παιδί, με μπλε ανθάρια στολισμένα στο μπράτσο– να το πει μονορούφι πριν φύγει για το σχολειό κι ένα κομμάτι ψωμί πασαλειμ-

μένο λάδι για το δρόμο. Μεγαλώνοντας, δεν το 'βαλε πάλι στο στόμα της. Ένα σφίξιμο στο στομάχι με την πρώτη γουλιά ερχότανε συνοδευτικά, σαν το άτιμο το ανακλαστικό του Παβλόφ.

Από τα καθημερινά, το βούρτσισμα των μαλλιών ήταν το μόνο που ευχαριστιόταν, έτσι που έπεφταν χείμαρρος πάνω στους ώμους και μοσχομύριζαν σαπούνι πράσινο με δυο σταγόνες λεβάντα.

Η Σμάρω, κορίτσι ήσυχο, μαθημένο στα δύσκολα, με κάπι τρομαγμένα πουλιά καρφωμένα στα γυαλιστερά μαύρα μάτια, μα και μια φλόγα που σιγόκαιγε καρτερικά στα σπλάγγνα.

Στο προαύλιο του σχολείου, μια χωμάτινη αλάνα γεμάτη χαλικάκι φιλό, εκεί στα πέτρινα σκονισμένα πεζούλια, έκανε τα πρώτα όνειρα. Αντάλλαξε δειλές κουβέντες με το Θεό, ψαχούλεψε το μέσα της, δουλειά δύσκολη και χρονοβόρα, το παρθενικό αλισβερίσι της με τη ζωή.

Η μάνα γυναίκα σκληρή, από εκείνες τις στεγνωμένες και ξερακιανές, που λες χάδι δεν ένιωσαν στο πετόι τους, γι' αυτό κιόλας δεν έδωσαν. Τα χείλη στυφά και μαγκωμένα και πού και πού κάτασπρα στις δυο άκρες, σαν κρέας χοντρό που μόλις άφρισε στην κατασαρόλα. Κακιά δεν ήταν, μα ήτανε έτσι μεγαλωμένη, σαν το σκυλί να δουλεύει, δίχως ποτέ να σηκώσει κεφάλι στον ουρανό. Λες κι αυτοί που τον χαίρονταν και τον γλυκοκοιτούσαν ήταν οι χασομέρηδες και οι ονειροπόλοι.

Ο πατέρας απών χρόνια αρκετά. Η μοίρα του το 'γραψε να

βρει θάνατο φριχτό, γυρίζοντας ένα δειλί απ' το χωράφι πάνω στο γαϊδούρι, όταν έβρεχε θεός με το θεό και φούσκωσε το ποτάμι. Ο γάιδaros την γλύτωσε στο παρά πέντε, μα ο Αγάπιος –όνομα να σου πετύχει κι αυτό, λιγωτικό σαν παραπαοιαλισμένos κουραμπές– πνίγηκε, άμαθος στο κολύμπι, στο ενάμισι μόλις μέτρο απ' τον πάτο του ποταμού.

Ποιος τριοκαίρατος της έδωσε την κούκλα; Δεν έχει σιαματήσσει κι ειουτίο το αθεόφοβο να της στρίβει το λαιμό και να χασκογελάει σαν διαολεμένο!
 Η Αλέκα υποψιάστηκε τις κουνιάδες της να έχουν κάνει τη βρομοδουλειά. Για να με ρεζιλέφουν το 'καναν οι αφιλότιμες! Δε έδειξαν σέβας στο πένθος μου, της έχωσαν παραμάοχαλα την κούκλα, τάχα μου για να 'χει κάπ ν' απασοχλείται. Μα απτό είναι μια σταλιά παιδί, τι να καταλάβει; Ξελητώθηκε το άτιμο στην κηδεία του πατέρα του!

Θα 'ταν δε θα 'ταν εφτά χρονώ η Σμάρω, έμεινε μερόνυχο ολόκληρο πάνω απ' την κάσα να «κλάψει» το μακαρίτη. Μια σταλιά κοριτσάκι, έσερνε την πάνινη κούκλα, δεν της την έπαιρνε κανείς απ' το χέρι, διαδρομή σάλα-κάμαρα με το λινό μπεζ νυχτικό και τούμπαλιν. Η μάνα την αγρίεψε να μείνει στο κρεβάτι, να μην το κουνήσει ρούπι από 'κει, μα εκείνο πού να το πάρει ο ύπνος; Όλο το χωριό στη σάλα τους κι ο Αγάπιος στη μέση να κοιμάται σαν περιστεράκι. Πάνω απ' το λείψανο του πατέρα της, με απορία έκδηλη στο βλέμμα –*αφού έχομε μονοαφραίους, γιατί ο πατέρας κοιμάται;*– να στρίβει το μουστάκι, να γαργαλάει το λαιμό και τα μάγουλα, μπας και ξυπνήσει και χαιρετήσσει τους χωρια-

νούς· ο κόσμος το λυπήθηκε – τι να σου κάνει το δόλιο, έμεινε ορφανό και άρχισε τις παλαβομάρες.

Και την επομένη στην κηδεία, φιάσκο απ' τα λίγα. Να μαδάει νευρικά την κούκλα, χέρια, πόδια, κεφάλι, και δώσ' του να κακαρίζει σαν το δαιμονισμένο. Η Αλέκα από δίπλα φουρκισμένη, να του ρίχνει διακριτικά τοιμπές μήπως και μπήξει το κλάμα, αλλά εκείνο χαμπάρι, το παιχνιδάκι με τη μάνα πολύ το διασκεδάζε, συνέχιζε να γελάει ξελιγωμένο.

Η ζωή ακούμπησε ευθύνες και βάρη στην πλάτη της Αλέκας, μα μαθημένο το βουνό απ' τα χιόνια δε φάνηκε να δειλιάζει. Ακόμα και τις μέρες τις καλές που ζούσε ο μακαρίτης, εκείνη έφερνε βόλτα τα πάντα κι έκανε τον λογαριασμό. Ο Αγάπος δούλευε το μαγαζί, ένα μπακάλικο στη μέση της πλατείας, πριν από εκείνον προπάππος, παππούς, πατέρας, αδερφό άλλο δεν είχε, πέρασε τελικά στα δικά του χέρια. Η Αλέκα, κυρά στο σπίτι της, κινούσε τα πάντα υπογείως, οριζοντίως και καθέτως κι έδινε και στον άλλο την ψευδαίσθηση ότι αυτός έκανε τα κουμάντα, κορώνα στο κεφαλάκι του την είχε, γυναίκα άξια και μάνα σωστή. «Αγάπος Ν. Τουφεξής» μοστράριζε η σιδερένια ταμπέλα απέξω, όπου «Ν.» εκ του Νεόφυτου, σεβάσμιου κι αγαπητού πατρός του Αγάπου. Η ιστορία της οικογένειας Τουφεξή ήθελε τους άντρες της ικανότατους εμπόρους και πωλητές, ξακουστούς για εκείνο το περίφημο τριαντάφυλλο γλυκό τους, παράδοση πα στους κόλπους της, η φήμη του οποίου ξεπερνούσε σύνορα και περιφέρεια, συ-

νόνομο του ονόματος και της ποιότητάς τους. Μα και μια άλλη φήμη ακολουθούσε εξίσου τους άρρενες Τουφεξήδες: η παροιμιώδης γενναιοδωρία τους και ενίοτε αφέλεια τους. Το ξεχαρβαλωμένο κάδρο στην είσοδο, σήμα κατατεθέν του μαγαζιού, βρονοτοφώναζε για τις αγνές προθέσεις του μαγαζάτορα: «Ο πωλών επί ποτώσει». Αυτό από μόνο του αρκούσε ν' αναγάγει τον εκάστοτε μπακάλη Τουφεξή στο πιο αγαπητό πρόσωπο του χωριού. Τα θηλυκά της οικογένειας, απ' την άλλη, έσπερναν τη διχόνοια, φροντίζοντας ν' αναπαράγουν το στερεότυπο της καπάτσας και πονηρής γυναίκας, ουδεμία σχέση με τα αρσενικά τους δηλαδή.

Το πρώτο πράγμα που κοίταξε να κάνει η Αλέκα ήταν ν' αντικαταστήσει το αναθεματισμένο κάδρο, που τόσα χρόνια τής καθόταν στο λαιμό, μ' ένα άλλο που πληροφορούσε για τις προθέσεις του νέου μαγαζάτορα: «Ο πωλών τοις μετρητοίς». Η καινούργια κατάσταση πραγμάτων επέβαλε ακόμα και το ξεσκόνισμα των τεφτεριών, αλλά και την άμεση εξόφλησή τους.

«Αμ ο τζάμπας πέθανε, κυρα-Μαρία μου! Δε θα τους αφήσω εγώ να με πατήσουνε οι χωριάτες καταπώς ξεγελούσαν τον άλλο τον αγαθιάρη. Έχω ένα θηλυκό ν' αναστήσω στην καμπούρα μου και δε δέχομαι άλλα βερεσέδια! Κι εσύ, κυρα-Μαρία, έχεις να τακτοποιήσεις κατιτίς χρωστούμενα πού είδα στα τεφτέρια, να με συμπαθάς κιόλας, μα δε χωράνε φιλίες σε κάτι τέτοια».

Όχι, τι νόμιζε η γριά κότα, ότι θα της τα χάριζα για τα ωραία της τα μάτια; Μωρέ, τι λες εκεί, ό,τι γράφεται δεν ξεγράφεται!

Η Σμάρω ξεπεταγόταν σιγά σιγά κάτω απ' τις φτερούγες της Αλέκας, που, αλίμονο, δεν άφηνε και πολλά περιθώρια για λάθη και στραβοπατήματα. Έτσι μετρούσε την αγάπη η Αλέκα, απρόσωπη και καταπιεστική, χωρίς πολλά γλυκόλογα και ξελιγωτικά περιτυλίγματα. Τόσο ακουμπούσε η δική της ψυχή στην αγάπη, φευγαλέα κι επιδερμικά, κρατώντας τις απαραίτητες αποστάσεις ασφαλείας.

Μέσα σ' όλα αυτά, η διάφανη Σμάρω έψαχνε απεγνωσμένα κάτι να κολλήσει την ψυχή της, κάτι να 'ρθει να μελώσει το μέσο της, οτιδήποτε δε θα είχε μπροστά του ορθωμένους τοίχους και κλειστά παραθυρόφυλλα. Οτιδήποτε θα έκρυβε μια υπόσχεση τρυφερότητας, μια υποψία χαδιού.

Ήταν δεν ήταν δεκαπέντε χρονώ η Σμάρω, ένα συννεφιασμένο πρωινό, Γενάρη μήνα, φορούσε φόρεμα θαλασσί με άσπρο γιακαδάκι και στα μάτια της φεγγοβολούσαν γιασεμάκια και κρίνα. Θαρρείς και η ομορφιά της Γης μοίραζε υποσχέσεις μέσα απ' τα ξέμπλεκα μαλλιά, θαρρείς κι ένας ήλιος ξεκουραζόταν νηφάλια στο μέτωπό της.

Μπήκε φουριόζος και βιαστικός – *σαν να μην είναι απ' τα μέρη μας*, πρόλαβε να σκεφτεί.

«Πέντε “Σερέτης” σέρτικα και μια οκά φασούλες, γράψ' τα στου Θόδωρου, είναι για κείνον θέλημα», είπε κι εξαφανίστηκε.

Το ίδιο βράδυ δεν έκλεισε μάτι. Στριφογύριζε σβούρα στα λιβά σεντόνια προσπαθώντας να θυμηθεί το χρώμα απ' τα μαλλιά

του. Θα ήτανε καστανό. Μπα, πιο πολύ εκείνο το οβηομένο μελί με τις θολές αναύγειες, έκανε να σκεφτεί, όταν την σκούνησε δίπλα η μάνα, περασμένα μεσάνυχτα.

«Τι έχεις απόψε, μωρή αχρονισμένη; Τριζόνους έχεις στον κόλο σου; Κοιμήσου και με τάραξες στις φούρλες βραδιάτικα!»

Έμεινε βράδια πολλά ξάγρυπνη να θυμάται. Παράστημα ίσιο, περπάτημα λιγωμένο, μάτια λαδιά, βλέμμα φουρτουνιασμένο. Δεν της χαμογέλασε, μα εκείνη ορκιζόταν πως, σαν χαμογελούσε, θα φωτίζονταν πλατείες και χωριά, θ' ανάβανε εκκλησίες και μανουάλια. Δεν έριξε βλέμμα, μα εκείνο το μάτι το σχιστό θαρρείς πως θα μπορούσε να φέρει την άνοιξη ακόμα και μες στο καταχείμωνο, να ταξιδέψει μέσα του αγριοπερίστερα και χελιδόνια. Κι όλα έμοιαζαν πιο χαρωπά, πιο τραγουδιστά, σαν φλύαρα ρυάκια ποταμού που ψιθύριζαν αγάπες.

Η μάνα σκυλί, τα έβγαζε πέρα μια χαρά και βαστούσε το μπακάλικο σαν δυο αρσενικά μαζί. Βερεσέδια κομμένα μαχαίρι, παρακάλια και τα ρέστα δεν περνούσαν εκεί. Η Αλέκα –Εβραία ήταν το παρατσούκλι της εξαιτίας της παροιμιώδους ικανότητάς της να βγάζει λεφτά ακόμα κι απ' την πέτρα– καψάλιζε με το βλέμμα τα σύμπαντα, όλοι κάθονταν σούζα. Ο καφετζής παραδίπλα, ένα ντουβάρι τοίχος τούς χώριζε, έξυπνος και καπάτσος, σκέφτηκε να ξανοίξει τις δουλειές, έστησε ράφια, ρύζια, μακαρόνια, τουρσιά, είδη πρώτης ανάγκης, απ' όλα κουβάλησε ο μπαγαμπόντης, προκειμένου να «χτυπήσει» τον αντίπαλο με τα ίδια του τα «όπλα».

Μέχρι και βαζάκια γλυκό τριαντάφυλλο επιστράτευσε, μα και κουλουράκια καννέλας, ίδιας παραγωγής. Η πελατεία της Αλέκας έπεσε, ο καφετζής γλυκομίλητος και πονετικός έδινε τους βερσέδες αβέρτα, ο κόσμος τον προτιμούσε, πού τα καλά τα χρόνια που στο μπακάλικο των Τουφεξήδων κάνανε ουρά.